

Toen haar broer vertrokken was, begon de zaak haar hoe langer hoe meer te benauwen. — Ze moest afleiding hebben, en kreeg, toen de lamp binnengebracht was, nicht Henriëttes laatsten brief uit haar zak, dien ze nog beantwoorden moest. — Haar broer had gezegd dat alles goed terecht zou komen — ze trachtte zich te troosten met de gedachte dat het een dwaasheid zou geweest zijn nu niet toe te geven: dan zou ze immers alles kwijt zijn geweest. — Nu was er geen kwaad bij: haar broer had het gezegd, en toch...

Die brief van nicht Henriëtte is een zeer belangrijke brief. Er staat niet meer of minder in dan dat Constant met vijf kinderen en de van zeeziekte vrije baboe gearriveerd is, en in den Haag bij nicht Henriëtte zijn intrek genomen heeft. Nicht Henriëtte heeft haren raad, om geen huis te huren, opgevolgd. Daar zijn ze nu!... Constant is doodziek aangekomen, doch de vaderlandsche lucht schijnt hem nu al goed te doen, schrijft Henriëtte. Maar nu verder!... 't Is of 't Henriëtte toch wat te machtig wordt: de kinderen dwingen den heelen dag, schrijft ze, en de baboe, de eenige die met ze om kan gaan, moet over acht dagen weer weg, met 'n andere familie. Het heele huishouden is dag en nacht in de weer om den zieke op te passen en de kinderen te bedienen. Nicht Henriëtte voegt er bij: er zijn oogenblikken, waarop ik geen raad weet met die losgelaten bende. Dat is toch ongevoelig, denkt Bettemie, de kinderen van haar eigen broer! Ze heeft medelijden met die arme schepseltjes, waarvan de vader ziek, en de moeder dood is. Henriëtte had goed praten, haar eigen kinderen hadden een vader die zich met hen bemoeien en hen verbieden kon, en geen halve wilde tot moeder gehad... Als het hier in de stad was, ging zij er heen om wat te helpen... Daar zou niets gek in steken, want 't waren haar eigen neefjes en nichtjes; en ze zou Henriëtte licht een heelen boel uit de handen kunnen nemen... Tut, tut... ze zouden zoo lastig niet wezen!... Ze gelooft niet dat Henriëtte 't goed met die meid getroffen heeft, die ze voor de twee kleintjes heeft gehuurd... die tweede meid van háár zou veel zachter met kinderen zijn... Als ze Henriëtte eens voorstelde om de twee kleintjes maar bij háár te sturen? Ze zou ze de kamer naast de hare geven; dan was ze dag en nacht in hun nabijheid, en ze zou wel zorgen dat ze niet ruw behandeld werden. Kleintjes waren eigenlijk veel minder lastig dan grooten: ze sloegen geen handen aan de deuren en zetten geen voeten op de pooten van de tafels, en boven op zolder stond nog een tafelstoel en een kinderwagen uit den tijd toen zij zelve jong waren...

Maar neen, dat kon ze toch niet vragen, bedacht juffrouw Bettemie met een zucht, men moest nooit vergeten dat Constant weeuwenaar was...

... Hij zou wel gauw hertrouwen... Henriëtte schreef dat hij er verschrikkelijk slecht had uitgezien bij zijn aankomst, maar dat hij nog altijd een knap man was, en eigenlijk niet oud voor zijn leeftijd. Bettemie hoopte maar niet dat hij zoo'n erg jonge vrouw zou nemen: iemand in zijn omstandigheden was gelukkiger met een vrouw van zijn jaren. Als hij maar eerst beter wordt,